

ת"פ 55700/09/22 - מדינת ישראל נגד דרגאם עבד אל הבאקי, חסן אלהינדי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 55700-09-22 מדינת ישראל נ' עבד אל הבאקי ואח' 10 יולי 2023

לפני כבוד השופט בני שגיא, סגן נשיא
המאשימה מדינת ישראל
על-ידי ב"כ עו"ד יונתן טל

נגד

הנאשמים 1. דרגאם עבד אל הבאקי
על-ידי ב"כ עו"ד יוסי שילוח
2. חסן אלהינדי
על-ידי ב"כ עו"ד יוסי סקה ועו"ד יוסי בכר

גזר דין

כללי

1. הנאשמים הורשעו על יסוד הודאתם במסגרת הסדר טיעון בעבירה של שוד לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין התשל"ז-1977, ובנוסף הורשע נאשם 1 בעבירה של שהייה בלתי חוקית בישראל לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל התשי"ב-1952.

2. במסגרת הסדר הטיעון שגובש בין הצדדים תוקן כתב האישום מבלי שגובשה הסכמה לעניין העונש, ובהקשר זה טען כל צד על פי מיטב שיקול דעתו.

3. על פי כתב האישום המתוקן, ביום 12.8.22, בסמוך לשעה 02:55, לן המתלונן, קשיש (כהגדרתו בכתב האישום) יליד 1952, בחדר השינה שבביתו, בקומה הראשונה בבניין ברחוב רבינוביץ 22 בבת ים. בהמשך, בשעה שאינה ידועה למאשימה, הגיעו הנאשמים לחצר הבניין ופרצו לדירת המתלונן בדרך שאינה ידועה למאשימה.

הנאשמים ניגשו לחדר השינה והעירו את המתלונן. אחד הנאשמים הצמיד פצירת ציפורניים לצווארו של המתלונן והורה לו להתעורר ולהתיישב, והנאשם האחר הביא חגורה שהייתה תלויה בחדרו של המתלונן ומסר אותה לנאשם השני. לאחר הצמדת פצירת הציפורניים, קשר הנאשם את ידיו של המתלונן באמצעות החגורה. הנאשמים שאלו את המתלונן היכן הזהב, הכסף והדולרים שברשותו ואיימו עליו כי אם ידבר יפגעו בו.

אחד הנאשמים עמד בסמוך למתלונן ווידא שלא יזוז, בעוד שהנאשם האחר החל לערוך חיפוש בבית המתלונן.

עמוד 1

במהלך החיפוש איתרו הנאשמים בארון חדר השינה של המתלונן שקית וקופסאות ובהם הרכוש הבא: 200 גרם זהב, 4 טבעות יהלומים, יהלומים גולמיים, שרשראות זהב, 1,000 דולר אמריקאי, 25,000 שקלים בשטרות ישנים שיצאו מהמחזור. בנוסף נטל אחד מהנאשמים את ארנקו של המתלונן ובו 800 ש"ח. לאחר שנטלו הנאשמים את הרכוש, סמוך לשעה 04:50, נמלטו הנאשמים מהדירה. נאשם 1 שהה בישראל שלא כדין, כל אותה העת.

טיעוני הצדדים לעונש

4. **ב"כ התביעה**, עו"ד יונתן טל, עמד בטיעונו על הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירה ובהם הקניין הפרטי, הביטחון האישי ושלמות הגוף והנפש. התובע עמד על החומרה הטמונה במעשי הנאשמים, שעה שמדובר בכניסה לביתו של המתלונן באישון לילה, כשהוא לבדו ובעודו ישן, על הרכוש הרב שנגנב ועל פער הגילאים בין המתלונן לבין הנאשמים. על יסוד הנתונים שפורטו ופסיקה שהוצגה ונוכח העובדה כי נאשם 1 נכנס לישראל שלא כחוק לצורך ביצוע העבירה, בשונה מנאשם 2 שהינו אזרח, סבר התובע כי יש להבחין במתחמי הענישה של השניים באופן הבא: בעניינו של נאשם 1 עתר לקביעת מתחם הנע בין 6 ל-9 שנות מאסר ובעניינו של נאשם 2 עתר לקביעת מתחם הנע בין 6 ל-8 שנות מאסר.

באשר לעונש המתאים לכל אחד מהנאשמים טען התובע כי נוכח עברם הפלילי העשיר והעובדה כי ביצעו את העבירות שעה שתלויים ועומדים כנגדם מאסרים מותנים, יש מקום לקביעת העונשים ברף העליון של המתחם, דהיינו 9 שנות מאסר לנאשם 1 תוך הפעלה של המאסר המותנה הארוך (10 חודשים) במצטבר והקצר (3 חודשים) בחופף, כלומר סך הכל 9 ו-10 חודשים; ו-8 שנות מאסר לנאשם 2 תוך הפעלת המאסר המותנה הארוך (10 חודשים) במצטבר והקצר (4 חודשים) בחופף. עוד עתר התובע שלא לנכות את ימי המעצר בהם היו הנאשמים בסטטוס של עצור-שפוט, ולהטיל בנוסף מאסר מותנה ופיצוי משמעותי למתלונן.

5. **ב"כ נאשם 1**, עו"ד יוסי שילוח, הדגיש בטיעונו את נסיבות ביצוע העבירה, ובהן היעדר תכנון מוקדם, העובדה כי לא נגרם למתלונן נזק וכי האמצעים ששימשו את הנאשמים (החגורה והפצירה) לא הובאו מראש על ידי הנאשמים. עוד עמד הסניגור על כך כי הכסף שנגנב יצא מהמחזור ועל כן אין לו ערך כספי. על יסוד הנתונים לעיל ופסיקה שהוצגה עתר הסניגור לקביעת מתחם הנע בין 24 ל-48 חודשי מאסר.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה הדגיש הסניגור את הודאתו של הנאשם טרם שמיעת ההוכחות באופן שחסך זמן ציבורי בכלל ואת עדותו של המתלונן המבוגר בפרט, וכן את העובדה כי הוא מצוי במעצר כ-9 חודשים ואינו זוכה לביקורים כלל. עוד נטען כי אשתו של הנאשם סובלת מבעיות בריאותיות שונות ובעיות ניידות שלא מאפשרות גם לה לבקרו. במשפחת מוצאו הנאשם הוא הבן הבכור ולאחר שאביו נפטר בגיל 18 נפל עול פרנסת המשפחה על כתפיו. על יסוד כלל הנתונים עתר הסניגור לחפיפת המאסר המותנה לעונש המאסר ולניכוי תקופת מעצרו.

6. **ב"כ נאשם 2**, עו"ד יוסי סקה, עמד על נסיבות ביצוע העבירה ובכללן היעדר התכנון המוקדם או בחירה במתלונן ספציפי והעובדה כי לא נגרמו למתלונן חבלות. הסניגור סבר כי מתחמי הענישה להם עתרה התביעה מחמירים בענייננו נוכח הנסיבות שתוארו, ועל יסוד פסיקה שהוצגה עתר לקביעת מתחם מתון יותר, בדומה למתחמים להם עתרה התביעה בתיקים אחרים שנסייבתיים חמורות מענייננו, הנע בין 24 ל-45 חודשי מאסר.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה עמד הסניגור על הודאתו של הנאשם והחיסכון בזמן ציבורי, שמלבד החיסכון בעדותו של המתלונן יש בה גם כדי להצביע על נטילת האחריות מצידו. עוד עמד הסניגור על נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם ועל מצבו הבריאותי. לאור האמור סבר הסניגור כי יש למקמו בשליש התחתון של מתחם הענישה הנטען ועתר לחפיפת המאסרים המתונים וחפיפתם לעונש שייקבע.

דין והכרעה

7. בתי המשפט עמדו פעמים רבות על החומרה הטמונה בעבירת השוד ועל פגיעתה בערכים חברתיים מוגנים שנועדו לשמור על שלום הציבור, על תחושת הביטחון האישי של תושבי המדינה, על שלמות גופם, ועל קניינם הפרטי. נקבע כי בגזירת עונשם של עבריינים שהורשעו בעבירה זו, נדרש בית המשפט לשדר מסר ברור כי היא גוררת עמה עונש משמעותי.

בכל הנוגע לעבירות שוד המבוצעות כלפי קשישים, נקבע כדלקמן: **"עבירות השוד, ובמיוחד כשעבירות אלו מופנות כנגד קשישים, הינן רעה חולה שחובה על בתי המשפט לעקור משורש. הפניה דווקא לאוכלוסייה חלשה, אוכלוסיית הקשישים, מתוך תקווה כי אוכלוסייה זו לא תוכל להגן על עצמה, משקפת אנטי חברתיות עמוקה ומגלמת בתוכה אכזריות ואדישות לחומרת הפגיעה הנגרמת לקורבן העבירה"** (ע"פ 3307/08 מדינת ישראל נ' טועמי (4.3.2009)).

8. הפגיעה בערכים המוגנים נגזרת מנתוניו של האירוע, ודומני כי במקרה דנן, ומעבר לגילו של המתלונן, ניתן להצביע על מספר נתונים בעלי השלכה משמעותית על עוצמת הפגיעה: העובדה כי השוד בוצע בביתו של המתלונן; העובדה כי במהלכו הצמידו הנאשמים פצירה לצווארו; והעובדה כי הנאשמים קשרו את ידיו של המתלונן.

הסיטואציה במסגרתה העירו הנאשמים את המתלונן באישון לילה לצורך ביצוע עבירת השוד, בביתו ומבצרו, היא סיטואציה חמורה, מפחידה ובמידה מסוימת התגשמות סיוט של כל אדם הנמצא לבד בביתו. בנסיבות שתוארו, ניתן אך לשער את עוצמת הנזק הנפשי שהוא מנת חלקו של המתלונן, ויש לשקללו כמובן במסגרת המתחם.

לטעמי, יש לבצע הבחנה ברורה בין עבירת שוד המבוצעת אגב הליכתו של הקורבן ברחוב לבין שוד מהסוג דנן, החמור באופן משמעותי.

יש ליתן את הדעת ולשקלל במסגרת המתחם גם את הרכוש המשמעותי שנשדד מהמתלונן, אף אם לוקחים בחשבון כי סכום הכסף בשקלים יצא מהמחזור. עדיין, שלל השוד, ללא אותו סכום שנשדד בשקלים, כלל 200 גרם זהב, 4 טבעות יהלומים, יהלומים גולמיים, שרשראות זהב, 1000 דולר אמריקאי, וכן את ארנקו של המתלונן שהכיל 800 ₪. מדובר ברכוש רב המשפיע על מתחם העונש.

כמו כן, העובדה כי השוד בוצע על-ידי נאשם 1, בעודו נמצא בישראל שלא כדין, אך מעצימה את חומרת מעשיו.

9. אשר למדיניות הענישה הנוהגת בגין עבירה של שוד, הרי שקיימת קשת רחבה של מקרים הנבדלים זה מזה בנסיבותיהם ובמדרג חומרתם, ובהקשר זה מצאתי להפנות למקרים הבאים:

ע"פ 7269/21 **מדינת ישראל נ' גבריל** (7.4.2022) - המשיבים הורשעו על יסוד הודאתם במסגרת הסדר טיעון בעבירות של שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב), קשירת קשר וכניסה לישראל שלא כחוק, המשיב 1 הודה והורשע סמוך להקראת כתב האישום בעוד שהמשיב 2 הודה והורשע לאחר ניהול הוכחות בעניינו. על פי כתב האישום המתוקן משיב 2 קשר קשר עם משיב 1 לשדוד קשיש בן 73 החי בגפו, על רקע היכרות מוקדמת בניהם וסברה כי הוא בעל ממון. משיב 1 התקשר למתלונן ותיאם איתו את הגעתו באמתלה שיגיע יחד עם אשתו על מנת להתרשם מצימר בבעלותו של המתלונן. השניים הגיעו לבית המתלונן ודפקו בדלת, לאחר שפתח הפילו אותו על הרצפה וקשרו את גופו וידיו באמצעות ניילון, דבק וחבלים שהצטיידו בהם מראש והכו את המתלונן. בזמן שמשיב 1 כיסה את פניו של המתלונן במגבת על מנת להשתיקו, משיב 2 חיפש כסף בחדרי הבית אך לא מצא. לבסוף נטלו המשיבים את מכשיר הטלפון של המתלונן וברחו מהמקום כשהם מותירים את המתלונן קשור וחבול. כתוצאה מהמעשים נגרמה למתלונן חבלת ראש. בית המשפט המחוזי קבע בעניינו של משיב 1 **מתחם הנע בין 25 ל-45 חודשי מאסר** בגין עבירת השוד וקשירת הקשר, ומתחם הנע בין מאסר מותנה ועד 6 חודשי מאסר בגין עבירת הכניסה לישראל שלא כדין, וגזר עליו 27 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית. ביחס למשיב 2 קבע בית המשפט המחוזי **מתחם הנע בין 3 ל-5 שנות מאסר** בגין עבירת השוד וקשירת הקשר ומתחם הנע בין מאסר מותנה ועד 6 חודשי מאסר בגין עבירת הכניסה לישראל שלא כדין, וגזר עליו 42 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית. **בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והחמיר את עונשם, מבלי למצות את הדין, כך שעונשו של משיב 1 יעמוד על 40 חודשי מאסר ועונשו של משיב 2 יעמוד על 60 חודשים.**

ע"פ 2471/21 **מדינת ישראל נ' אבו ערישה** (16.1.2022) - המשיבים הורשעו על יסוד הודאתם במסגרת הסדר טיעון בעבירות של שוד בנסיבות מחמירות ותקיפת זקן, משיבים 1 ו-2 הורשעו גם בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, המתלונן (בן 77) היה הבעלים של בניין מגורים והתגורר באחת מדירות הבניין. המשיבים החליטו להיכנס לדירה ולשדוד את רכושו, סמוך לשעה 21:00 הגיעו לפתח הדירה כשהם רעולי פנים, עוטים כפפות וכשברשותם סולם, ובעוד משיב 1 מחזיק בסכין. המשיבים נקשו על הדלת וכשהמתלונן פתח אותה, דחף אותו משיב 1 והובילו לסלון. משיב 1 קירב את הסכין לצווארו של המתלונן, בעוד משיב 2 ו-3 נכנסו לדירה. המשיבים איימו על המתלונן ודרשו את כספו, משיב 1 אחז במתלונן בעוד שאחד האחרים היכה באמצעות אגרוף בפניו של המתלונן וגרם לו לחבלה. בעוד משיב 1 אחז במתלונן, השניים האחרים חיפשו רכוש בדירה, משלא עזבו את הדירה החל המתלונן להתנגד ובתגובה תקפו אותו שלושתם באמצעות מכות אגרוף. המשיב 1 סתם למתלונן את פיו, כפת את ידיו באמצעות סרט דביק ואיים עליו כי ימות אם יזוז, הוציאו מכיסו של המתלונן ארנק שהכיל המחאות כספיות. השניים האחרים מצאו כספת וכשלא הצליחו לפתוח אותה או לקבל את הקוד מהמתלונן היכו אותו שוב. כעבור כחצי שעה נמלטו כשהם נוטלים מהדירה את הכספת, תכשיט זהב ומשקפיים. המשיב 3 נעצר מיד בעוד שמשיב 1 ו-2 נמלטו, משיב 1 זרק את הכספת על שוטר ולבסוף נתפסו גם שניהם. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הנע בין 40 ל-50 חודשי מאסר** והטיל על כל אחד מהמשיבים 45 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית. ערעור המדינה לבית המשפט העליון התקבל והוא העמיד את עונשם על 63 חודשים (מאסר מותנה כנגד המשיב 3 הופעל כולו במצטבר כך שעונשו הועמד על 71 חודשים).

ת"פ (ב"ש) 60102-03-22 **מדינת ישראל נ' בן נעים ואח'** (23.2.2023) - הנאשמים הורשעו על יסוד הודאתם במסגרת הסדר טיעון בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות, לנאשם 1 יוחסה גם עבירת תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות. על פי כתב האישום המתוקן הנאשמים קשרו קשר עובר לאירוע לשדוד את המתלוננת (ילידת 1930) בביתה. הנאשמים הגיעו סמוך לשעה 19:00 לביתה של המתלוננת כשהם רעולי פנים ועוטים כפפות ופתחו את דלת הבית, נכנסו פנימה ודרשו מהמתלוננת כסף. המתלוננת החלה לצעוק ומי מהנאשמים שם יד על פיה, הנאשמים

דרשו ממנה לשתוק אחרת יהרגו אותה ודרשו את כספה תוך שהם מכים אותה, מכסים את פניה, כופתים את ידיה וגליה ומפילים אותם לרצפה. בעקבות האיומים הפנתה המתלוננת את הנאשמים לחדר השינה, והם הובילה אותה בעודה כפותה תוך שהם ממשיכים לשאול איפה הכסף. הנאשמים איתרו סכום של כ-10,000 ₪ בשטרות ישראליים ואמריקאים וכן טבעות זהב. הנאשמים נטלו את השלל שנמצא, שחררו את הכפיתה ברגליה ובידיה של המתלוננת ובמקומה קשרו את ידיה באמצעות בד והותירו אותה על הרצפה. כתוצאה מהמעשים נגרמו למתלוננת חבלות פנים, נפיחות סביב עין שמאל, המטומות וחתכים במפרקי כפות ידיה והיא נזקקה לאשפוז לצורך בירור והשגחה למשך 6 ימים. בית המשפט קבע לעניין עבירת השוד **מתחם הנע בין 9 ל-11 שנות מאסר** וגזר על נאשם 1 עונש כולל של 11.5 שנות מאסר תוך הפעלת מאסר מותנה של שישה חודשים במצטבר לעונש בתיק זה, ועל נאשם 2 עונש של 10 שנות מאסר.

ת"פ (ת"א) 233-07-22 **מדינת ישראל נ' זידאת** (4.1.2023) - במקרה זה שנדון בפני הורשע הנאשם על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות וכניסה לישראל שלא כחוק. הנאשם צירף גם תיק שעניינו גניבה וכניסה לישראל שלא כחוק. על פי כתב האישום המתוקן הנאשם נכנס לחנות בה עבד המתלונן (בן 71), המתין עד ליציאת אחרון הלקוחות ואז אחז בכוח את המתלונן והכניס את ידו לכיסו במטרה לקחת כסף שהיה בו. לאחר שהמתלונן התנגד ואף הזעיק עזרה נמלט הנאשם. בהמשך, עקב הנאשם אחר המתלונן שעה שסגר את החנות ופנה ללכת לדירתו הסמוכה, ונכנס אחריו לחדר המדרגות של הבניין. שם אחז הנאשם בכוח במתלונן מאחור, לפת את צווארו ביד אחת ואת ידו השנייה הכניס לכיס מכנסיו במטרה לשדוד את כספו. המתלונן ניסה להתנגד והנאשם הפילו על המדרגות, המשיך להיאבק בו, היכה את פניו באגרופ לחץ על צלעותיו באמצעות ברכו ובעט בצלעו. לבסוף הצליח הנאשם להכניס ידו לכיס המתלונן ולשדוד ממנו סכום של 2,000 ₪. כשניסה המתלונן להתרומם דחף הנאשם את המתלונן לרצפה ונמלט. באותו עניין קבעתי **מתחם הנע בין 28 ל-48 חודשי מאסר** וגזרתי עליו 30 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית. מקרה זה פחות באופן משמעותי בנסיבותיו מעניינינו הן בהינתן העובדה כי השוד לא בוצע בביתו ומבצרו של המתלונן (אלא בחדר המדרגות); הן בהינתן העובדה כי לא דובר בביצוע בצוותא; והן בהינתן העובדה כי שלל השוד היה נמוך יחסית.

ת"פ (ת"א) 20582-07-20 **מדינת ישראל נ' טביה** (21.1.2021) - באותו מקרה שנדון בפני הורשע הנאשם על יסוד הודאתו בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות וכניסה לישראל שלא כדין. עובר לביצוע השוד הגיע הנאשם לבית המתלוננת לשם צריכת שירותי מין בתשלום. מספר ימים לאחר מכן, יצרו הנאשם ואחר קשר עם המתלוננת ותיאמו איתה מפגש לקבלת שירותי מין בדירתה סמוך לשעה 23:30 באותו לילה. האחר הגיע לדירת המתלוננת סמוך לחצות כשהוא עוטה מסיכה על פניו וכפפות, עם כניסתו מסר למתלוננת 300 ₪ במזומן והמתלוננת ליוותה אותו לחדר האמבטיה. במקביל הגיע הנאשם למקום והמתין מחוץ לדלת כשהוא עוטה מסיכה. האחר יצא מחדר האמבטיה ופנה לעבר דלת הכניסה לדירה כשהוא אוחז מיכל גז מדמיע, במטרה להכניס את הנאשם לדירה. המתלוננת חסמה את הדלת בגופה ובתגובה תקף אותה האחר והיכה בפניה באמצעות מיכל הגז המדמיע ואחז בחוזקה בשיערה תוך שהוא פותח במעט את דלת הכניסה. המתלוננת המשיכה להיאבק באחר אך הנאשם הצליח להיכנס לדירה והיא נשכה את אצבעו. האחר החזיק את שיערה של הנאשמת והצמידה באמצעות גופו לרצפה, ובעוד שהנאשם אחז בחוזקה בבגדיה של הנאשמת צעק לעברה האחר "תביא לנו כסף". לאחר שצרחה המתלוננת איים עליה האחר כי יהרוג אותה. הנאשם מצא בדירה סיכת ראש ודקר באמצעותה את בטנה של המתלוננת. בשל חששה הובילה המתלוננת את השניים לארון בדירה ומסרה להם 13,000 ₪ ו-100 דולר. בהמשך מצאו השניים גם 300 ₪ שהביא שמסר לה האחר בתחילת הפגישה וכן נטלו השניים שני טלפונים ניידים ותלשו מצווארה 5 שרשראות כסף. באותו עניין קבעתי **מתחם הנע בין 3 ל-5 שנות מאסר** וגזרתי על הנאשם 3 שנות מאסר לצד ענישה נלווית.

ערעורו לבית המשפט העליון נדחה (ע"פ 1576/21).

ת"פ (חיפה) 20497-02-20 **מדינת ישראל נ' בריק** (2.6.2020) - הנאשמת הורשעה על יסוד הודאתה במסגרת הסדר טיעון בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות. על פי כתב האישום המתוקן, המתלונן (יליד 1934) צעד לכיוון ביתו סמוך לשעה 23:00 כשהוא נושא בכיסו האחורי תעודת זהות ובה סכום כסף מזומן בשווי 3,000 ₪ לערך. הנאשמת הבחינה במתלונן סמוך לבניין, פנתה אליו ושאלה לשלומו, כששאל למעשיה בבניין הסבירה כי היא מחכה לאחותה המתגוררת בבניין. המתלונן נכנס לבניין ועלה במדרגות כשהנאשמת בעקבותיו, בעודו נכנס לדירה נכנסה הנאשמת אחריו, חיבקה אותו בחוזקה באופן שהניחה את שתי ידיה על כיסיו האחוריים של מכןסיו, שלפה את תעודת הזהות שלו והתיישרה על הספה בסלון. בהמשך הוציאה הנאשמת את הכסף מתעודת הזהות, המתלונן דרש את כספו בחזרה והנאשמת טענה כי לא לקחה דבר. המתלונן ניסה לאחוז בה במטרה להשיב את כספו והנאשמת ניסתה להשתחרר מאחיזתו, ובמהלך המאבק השליכה מספר שטרות לעבר שולחן הסלון. בהמשך אחז המתלונן בשערותיה כדי למנוע ממנה לברוח והיא נאבקה בו עד שהשניים נפלו יחדיו ארצה, בהמשך בעטה בו הנאשמת מספר פעמים עד שהצליחה להשתחרר ולברוח ונטלה סך של 1,600 ₪. כתוצאה ממעשיה נגרמו למתלונן שריטות בפנים, שטף דם ושריטות בכף היד. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם הנוע בין 3 ל-5 שנות מאסר** וגזר עליה 3 שנות מאסר לצד ענישה נלווית.

10. על יסוד כלל הנתונים אשר פורטו לעיל, ראיתי להעמיד את מתחם העונש ההולם באופן הבא:

בעניינו של נאשם 1 - (שהורשע גם בעבירה של שהייה בלתי חוקית בישראל) ינוע המתחם בין 5 שנות מאסר ל-7.5 שנות מאסר;

בעניינו של נאשם 2 - ינוע המתחם בין 56 חודשי מאסר ל-86 חודשי מאסר.

קביעת העונש המתאים

11. לצורך קביעת העונש המתאים לנאשמים בגדרי מתחם הענישה, ניתן להצביע על שתי קבוצות שיקולים: האחת בעלת משקל ממתן; והשנייה - בעלת משקל מחמיר.

בקבוצת השיקולים בעלי המשקל הממתן, ניתן למנות, בראש וראשונה, את נטילת האחריות של הנאשמים. במקרה דנן, ומעבר לחיסכון בזמן ציבורי, נטילת האחריות אף ייתרה את הצורך בהעדת המתלונן, על כל המשתמע מכך. בתי המשפט נוהגים לראות בהודאת נאשמים ככזו המצדיקה הקלה בעונש, וכך יש לנהוג אף בעניינו. שיקול נוסף בקבוצה זו, נוגע לנתוניהם האישיים של הנאשמים, כפי שאלה פורטו על-ידי הסנגורים בטיעוניהם. אמנם, בהינתן עברם הפלילי המכביד, משקלם של הנתונים האישיים נמוך, אך עדיין, יש להם משקל מה בקביעת העונש המתאים בתוך המתחם.

בקבוצת השיקולים בעלי המשקל המחמיר, ניתן למנות את עברם הפלילי המכביד של הנאשמים, כמו גם את העובדה כי העבירות בוצעו שעה שעמדו לחובת שני הנאשמים מאסרים מותנים.

נאשם 1 הורשע בעבר במספר רב של עבירות רכוש (לרבות עבירות שוד וניסיון שוד), כניסה לישראל שלא כחוק,

וריצה תקופות מאסר ממושכות (6 חודשים; 4 חודשים; 58 חודשים; 24 חודשים; 7 חודשים; 8 חודשים; 5 שנים; 4 חודשים ו-3.5 חודשים). מדובר בעבר פלילי מכביד ביותר אשר אלמלא הודאתו של הנאשם במיוחד לו, והמשקל הממתן שיש להעניק לנתון זה, היה מקום לקבוע עונש מתאים בצמוד לרף העליון של המתחם. לחובת הנאשם שני מאסרים מותנים, הראשון בן 10 (ת"פ 45326-10-17) שהוטל לאחר שהנאשם הורשע בעבירות רכוש וכניסה לישראל שלא כחוק; והשני בן 3 חודשים (ת"פ 3528-06-19) שהוטל לאחר שהנאשם הורשע בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק.

נאשם 2 הורשע בעבר בעבירות רכוש, איומים וסמים, ואף הוא ריצה תקופות מאסר ממושכות (13 חודשים; 12 חודשים; 6 חודשים; 8 חודשים; 12 חודשים). אף שניתן לומר כי עברו של נאשם 1 מכביד יותר, ברור כי גם נאשם 2 מחזיק באמתחתו צבר הרשעות חמור, שאלמלא הודאתו היה אף הוא מצדיק קביעת עונש מתאים הנמצא בסמוך לרף העליון של מתחם הענישה.

סוף דבר

12. על יסוד כלל השיקולים שפורטו לעיל, ראיתי להטיל על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1

א. 6 שנות מאסר לריצוי בפועל.

ב. אני מפעיל את שני עונשי המאסר המותנים (10 חודשים מת"פ 45326-10-17 ו-3 חודשים מת"פ 3528-06-19) בחופף האחד לשני, ובמצטבר לעונש המאסר שהוטל בסעיף א' לעיל. החפיפה משקפת, בין היתר, את המשקל המוגבר שנתתי להודאת הנאשם.

סך הכל יריצה הנאשם 6 שנות מאסר ו-10 חודשים. בהינתן העובדה כי הנאשם היה אסיר החל מיום 22.8.22 למשך 180 יום (במסגרת ת"פ 54541-08-22) תחושב תקופת המאסר שהטלתי על הנאשם באופן שתחל מיום סיום המאסר בת"פ 54541-08-22. לא ראיתי להיעתר לבקשת הסנגור להורות על ריצוי העונש בחופף לאותו מאסר שהוטל בתיק אחר.

ג. 9 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת רכוש מסוג פשע או עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.

ד. 5 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת רכוש מסוג עוון או עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון או עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

ה. פיצוי למתלונן בסך 20,000 ₪ אשר ישולם עד ולא יאוחר מיום 1.1.24.

נאשם 2

א. 68 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

ב. אני מפעיל את שני עונשי המאסר המותנים (4 חודשים מת"פ 65763-06-19 ו-10 חודשים מת"פ 7710-12-10) בחופף האחד לשני, ובמצטבר לעונש המאסר שהוטל בסעיף א' לעיל. החפיפה משקפת, בין היתר, את המשקל המוגבר שנתתי להודאת הנאשם.

סך הכל ירצה הנאשם 6.5 שנות מאסר. מתקופת המאסר תנוכה תקופת המעצר (3.10.22 עד 27.11.22 שאז החל הנאשם לרצות עונש של 13 חודשי מאסר בת"פ 15571-07-20) והעונש ירוצה במצטבר לעונש שהוטל על הנאשם בת"פ 15571-07-20.

ג. 9 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת רכוש מסוג פשע או עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.

ד. 5 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת רכוש מסוג עוון או עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון.

ה. פיצוי למתלונן בסך 20,000 ₪ אשר ישולם עד ולא יאוחר מיום 1.1.24.

ניתן צו למוצגים לשיקול דעת קצין משטרה ו/או התביעה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"א תמוז תשפ"ג, 10 יולי 2023, במעמד הצדדים.

**בני שגיא, שופט
סגן נשיא**